V življenju vsi nekaj čakamo

»Koga čakate?« bi vprašali, če bi kje videli večjo ali manjšo skupino ljudi, ki stoji na nekem mestu in pogleduje v določeno smer.

V življenju vsi nekaj čakamo. Majhni otroci komaj čakajo, da bodo šli v šolo; odraščajoči čakajo, da jih bodo odrasli jemali bolj resno; ko nastopi čas ljubezni, dekleta in fantje čakajo na zmenke; mladi zakonci čakajo prvega otroka, sad ljubezni… Pa še marsikaj drugega čakamo in pričakujemo ljudje v svojem življenju. Bolj kot pričakovanje stvari, reči, je za nas pomembno pričakovanje ljudi, ki jih imamo radi, ki nam veliko pomenijo.

Advent je po svoji vsebini pričakovanje – čakanje prihoda našega Odrešenika. Ni to neko folklorno obhajanje spomina dogodkov izpred dva tisoč let; ne, to je pričakovanje osebnega srečanja vsakogar od nas z Jezusom, ki prihaja. Priznajmo: to naše pričakovanje je velikokrat zelo zaspano. Pogosto pozabljamo, da ne čakamo samo mi, ampak da je ne drugi strani Bog – Veliki čakajoči.

Na vprašanje: »Koga čakate?« bi mi morda odgovorili nekako takole: »Pričakujem Jezusa Kristusa, ki prihaja kot odrešenik, kot tisti, ki mi s svojo besedo in svojim osebnim zgledom kaže pot iz sebičnosti, iz zaprtosti vase, iz brezupa ozkosti, v katero se zapiram zaradi greha.« Bog pa bi na isto vprašanje morebiti imel takle odgovor: »Pričakujem tebe. Ne, da bi delal kakšna junaštva, ampak da vsak dan znova odpreš vrata svojega srca in svoje duše, da lahko vanju posveti moja luč, sonce moje milosti. Ne maram, da bi zmrzoval daleč proč od mene, temveč hočem, da živiš iz moje ljubezni. Tudi če zaideš od mene, te jaz vedno čakam in vabim te z vezmi usmiljenja in odpuščanja…« Tako ali podobno nam bi govoril – in nam dejansko govori – Bog, le da ga mi ne znamo poslušati.

Kaj, ko bi v tem adventnem času nekoliko prisluhnili eden drugemu v domači družini? Podobno kot Bog, tudi ljudje od nas ne pričakujejo velikih besed, ampak majha, toda iskrena dejanja.